

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 15 maart 2019
18/113/B

Huwelijk – erkenning – artikel 27 WIPR – artikel 21 WIPR – openbare orde – artikel 146bis oud BW – schijnhuwelijk

Mariage – reconnaissance – article 27 CODIP – article 21 CODIP – ordre public – article 146bis C.civ. – mariage simulé

In zake: A.R.V. Nr. 18/113/B

Gezien voorgaand verzoekschrift op 12 januari 2018 aangeboden door meester R, Aktepe, advocaat, kantoor houdende te 2000 Antwerpen, Amerikalei 95, voor en namens:

I. A. A.

geboren te [...] (Irak) op [...] en thans wonende te [...], [...], met rijksregisternummer [...],

G. A. A. G.,

geboren te [...] (Irak) op [...] en thans wonende te [...], [...], met rijksregisternummer [...].

Gezien het schriftelijk advies van mevrouw Ellen De Bruyn, voor de procureur des Konings dd. 18 juni 2018.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 12 januari 2018,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie dd. 18 juni 2018,
- de stukken.

Het verzoek werd toegelicht in raadkamer op 15 februari 2019 door verzoekers en hun raadsman.

De heer Steven Vandromme, eerste substituut procureur des Konings, heeft het aanvankelijke negatieve advies genuanceerd op basis van de thans voorhanden zijnde elementen. Verzoekers hebben niet gerepliceerd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers in Irak op 15 november 2016.

De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Antwerpen, heeft op 16 augustus 2017 beslist dit huwelijk niet te erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 27 en 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art.18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (*B.S.* 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat dus op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Het betrachten van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel is immers legitiem en zeker niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Uit een geheel van omstandigheden moet dus ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting, zij het dat de rechtbank rekening kan houden met alle elementen die nadien aan het licht komen.

Het behoort aan de weigerende instantie en het openbaar ministerie om hun argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

In deze zaak zijn er elementen voorhanden die mogelijk op een schijnhuwelijk zouden kunnen wijzen.

De voorgebrachte objectieve gegevens volstaan naar het oordeel van de rechtbank echter niet om er met zekerheid te kunnen uit afleiden dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

De informatie die werd verzameld door het openbaar ministerie zet de versie van verzoekers aangaande hun ontmoeting en huwelijk niet op losse schroeven.

Ze zijn op 24 januari 2018 ouders geworden van een dochtertje, dat reeds op 21 september 2017 door verzoeker was erkend. De geboorte van een kind binnen het huwelijk staat de kwalificatie van een "schijnhuwelijk" niet in de weg, maar bij gebrek aan bijkomende elementen is er geen reden om te twifelen aan de oprechtheid van verzoekers inzake hun gezamenlijke kinderwens. Op de zitting van 15 februari 2019 is overigens duidelijk gebleken dat beide verzoekers wel degelijk vertrouwd zijn met het kind van intussen 1 jaar en één maand.

Verzoekers maken bovendien aannemelijk waarom op 28, 29 en 30 mei 2018 vier negatieve woonstcontroles plaatsvonden. Ze leggen een huurcontract op hun beider naam voor dat werd afgesloten op 9 april 2018 en een aanvang nam op 1 juni 2018. Het is dan aannemelijk dat ze reeds op 15 mei 2018 hun intrek mochten nemen in hun nieuwe woonst en derhalve op het ogenblik van de woonstcontroles hun vroegere woonplaats hadden verlaten. Alvast werden ze op hun nieuwe adres ingeschreven, wat toch wijst op een positieve woonstcontrole van de wijkagent.

Er zijn ongetwijfeld door verzoekster in het kader van een asielaanvraag leugenachtige verklaringen afgelegd en verzoekers hebben de achterdocht van de ambtenaar van de burgerlijke stand en het openbaar ministerie dan ook voor een stuk aan zichzelf te danken. Dat ze mekaar vervolgens tegenspraken in hun verhoren hoeft dan ook evenmin te verwonderen. Anderzijds worden over essentiële elementen door verzoekers toch ook gelijklopende verklaringen afgelegd of is er minstens een aannemelijke uitleg voor wat op het eerste zicht tegenstrijdig zou klinken.

Verzoekster heeft intussen sinds 15 december 2017 verblijfsrecht bekomen op basis van het huwelijk en als moeder van een Belgisch kind zou zij evenzeer aanspraak kunnen maken op verblijfsrecht.

Verzoekers brengen tal van bewijselementen bij (onder meer een gemeenschappelijk huurcontract, foto's van een huwelijksplechtigheid en gemeenschappelijke activiteiten, ook met hun kind), die alle een duurzame levensgemeenschap aannemelijk maken. Het is waar dat foto's kunnen geposeerd zijn en dat aan dossieropbouw kan worden gedaan, doch in casu wordt minstens aannemelijk gemaakt dat verzoekers een echte relatie hebben, terwijl nog weinig elementen in het dossier op het tegendeel wijzen.

Omtrent de oprechte bedoelingen van verzoekers mogen dan wel twijfels zijn gerezen, doch bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet worden aangenomen dat het huwelijk niet enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Rekening houdend met het geheel van de dossiergegevens, waaronder de door verzoekers voorgelegde stukken, staat niet met voldoende zekerheid vast dat verzoekers ten tijde van de

huwelijksluiting louter verblijfsrechtelijke voordelen beoogden te bekomen voor verzoekster en geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hadden.

Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en tot overschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand gegrond.

**OM DEZE REDENEN
DE RECHTBANK,**

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Alle verdere en strijdige middelen verwerpend.

Verklaart het verzoek toelaatbaar en gegrond als volgt:

- zegt voor recht dat de huwelijksakte van verzoekers, opgemaakt in [...] (Irak) op 15 november 2016, voldoet aan de voorwaarden tot erkenning ervan conform artikel 27 § 1 WIPR,
- zegt voor recht dat iedere Belgische overheid, in het bijzonder de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen, district Antwerpen, deze huwelijksakte dient te erkennen en aldus te aanvaarden voor overschrijving in zijn/haar registers.

Legt de kosten ten laste van verzoekers.

Wijst het anders en meer gevorderde af.

Dit vonnis werd uitgesproken op vijftien maart tweeduizend negentien in raadkamer van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

H. Smeyers, rechter,
H. De Vrij, substituut procureur des Konings,
A. Rasschaert, griffier.